

communis, saltem hodie de jure hujus Regni, atque ex universa omnium consuetudine non obtineret, quippe cum Clerici de fructibus Beneficiorum, & quæsitis intuitu Ecclesiarum liberè possint hodie disponere, ut probant Bellamera in cap. cum venerabilis, n. 47. de exceptionibus, Covar. in cap. cum in officiis, num. 9. de testamentis. Sarmient. de redditibus Ecclesiasticis, 4. part. cap. 1. à num. 8. Burlat. in consil. 178. à num. 5. lib. 2. alios infinitos sciens, consultoque prætermitto.

8 Nec etiam satisfacit eruditissimus Barbosa, qui 2. part. dict. l. divorzio, nu. 57. dicit in primis, à prima opinione communi supra relata recedendam non esse, postmodum verò, ad responsionem superioris rationis constituit recurrendum esse ad ea, quæ tradit ipse numer. præcedentibus, quæ tamen cum obtineant in usufructuario, non ita indistinctè ad beneficium trahi possunt, neque similitudo beneficiarii & usufructuarii omninò procedit, cum verius sit, non tantum usufructuarium, sed dominum esse honorum Beneficii, aut æqualem non esse usufructuarium Clerico habenti Ecclesiasticum Beneficium, vel saltem potentius habere, & majus jus beneficiarium, quam habeat usufructuarium, ut contendunt Covar. lib. 1. variar. resolut. dict. cap. 15. num. 12. vers. cum apud me competum sit. Sarmientas de redditibus ecclesiasticis, 2. part. c. ult. num. 20. & 4. part. c. 1. n. 2. & alii, quos in unum congesti supra, hoc eodem lib. c. 5. Sed neque de jure communi prædicta æquiparatio usufructuarii, & beneficiarii videtur secunda, quoniam fructuarium liberè de illis disponit, ut certissimum est: beneficiarius verò alio & diverso jure obligatur, cap. Episcopus, cap. penultim. 2. quæst. 1. l. 12. tit. 28. part. 3. & cum multis latè probat ipse Barbosa eadem 2. part. l. divorzio, num. 53. & 54. fol. 954.

9 Secundum fundamentum deducitur ex textu in cap. finali, §. porrò, de officio ordinaris, in 6. prout eum inducit Barbosa post Covar. ubi relatum ubi supra num. 57. quo numero & sequentibus rectè explicat eum textum, & ad eum respondet; ejus tamen solutio parum, aut nihil in proposito facit, nec diluit vim fundamenti præcipui Neoteriorum, quoniam licet ejus textus casus inferri non possit ad nostrum casum ratione ibi assignata; ratio tamen generalis oneris & servitii, cui beneficiarii adstricti sunt, remanet non dissoluta, & militat generaliter, ut cuicumque rectè inspicienti competum esse poterit.

10 Tertium & ultimum fundamentum consistit in eo, quod nisi pro rata temporis, quo beneficiarius vixit, fructus deberentur ejus hæredi, contingere posset, quod beneficiarius inserviret beneficio per sex menses absque ullo emolumento; ut si ponamus factà vindemià, & collecta messe, in Kalendis Octobris obtinuisse Beneficium, & in fine Aprilis decessisse, quo tempore nulli fructus sunt adhuc percepti: is igitur admissa Communi, deserviret Beneficio per tot menses absque ullo emolumento, quod esset maximum absurdum. Huic rationi respondent Navar. in apologia, 2. quæst. dict. monitum 13. in fine. Quod si prædictus casus contingeret, hæredibus hujus beneficiarii, qui inservivit Ecclesiarum, & nihil ex fructibus suscepit, solvendum esset honestum salarium pro modo servitii, hoc est, quantum ad honestam sustentationem mortuus debeat habere. Verum hæc solutio placere non potest efficaci ratione, nam cum fructus agrorum, & prædiorum, ipsius Ecclesiastici Beneficii, ejusque redditus constituti, ac designati sint à Canonibus pro sustentatione Clerici beneficium habentis, ac eidem integrè dentur ob ministerium, quod Ecclesiarum exhibet in ejus regimine, & cura, aliisque divinis obsequiis, d. c. cum secundum, de præbendis: æquum non est, ut aliunde, aut non habita ratione prædictorum solutio fiat modo prædicto, nec integrè pro rata temporis fructus præbeantur ei, qui Beneficio inservivit, prout fieri debere ratio ipsa servitiorum, atque beneficiorum institutio, & natura postulat. Quapropter superiorem opinionem, ut fructus pro rata dividantur, omninò obser-

vandum existimamus, & sæpè observatam vidimus, nec contrariam æquam, aut rationi consentaneam arbitramur.

Secundò & principaliter constitendum est, dubium esse, qualiter pensio Ecclesiastica dividenda sit, si pensionarius decesserit pendentes adhuc fructibus, sive fructus pendentes an debeantur habenti pensionem Ecclesiasticam; & Alexander in consil. 15. num. 3. lib. 2. apertè sentit in hujusmodi pensione, observandam esse distinctionem d. l. defuncta, 61. ff. de usufructu, & consequenter, quod si pensionarius decedat ante perceptos fructus, nihil transmittat ad hæredes suos, secus si illis jam collectis decedat, etiam si dies pensionis solvendæ nondum venerit: sequuntur Gigas de pensionibus, q. 53. asserens lite super hac controversia mota, ita à peritissimis viris responsum fuisse. Bellonus in consil. 3. num. 11. relati per Burlatum in consil. 178. n. 17. lib. 2. Antonius Thesaurus decisione Pedemontana 143. in fine. Sed hæc 13 opinio, (ut amplius non insitam) concludenter confutarunt Covar. variar. resolut. lib. 1. cap. 15. n. 13. Joannes Gutierrez Canoniarum quæst. cap. 33. à numer. 9. qui plura advertunt, quæ præfatam sententiam omninò confundunt. Barbosa etiam 2. part. dict. l. divorzio, num. 39. & 40. per totum, fol. 946. ubi dicit nonnulla in proposito necessaria.

Ex his obiter animadvertendum duxi, deceptum fuisse in hac materia Joannem Vincentium Hondedeum in consil. 85. n. 23. & seq. vol. 2. Is enim eo loco, & novissimè, secus statuit pensionarium mortuum post perceptos fructus Beneficii transmittere pensionem ad hæredes secus tamen si tempore mortis, fructus percepti non essent: non verò attendit, an dies solvendæ pensionis cesserit vivo pensionario, nec ne, quod esset necessarium, ex his quæ scribit Navarus in Apologia de redditibus, 2. quæst. monitum 19. & statim dicemus.

Rebuffus verò de pacifico possessore, num. 130. in anti-qua impressione: & in nova, num. 148. aliter declarat, sed malè quidem, ut verè animadvertit, & eleganter improbat eum Barbosa in dict. l. divorzio 2. part. num. 41. per totum, fol. 947. unde Covar. resolut. lib. 1. dict. cap. 15. num. 13. in ea opinione est, ut existimet, pensionem Ecclesiasticam deberi hæredibus pensionarii pro rata anni decursi; & reddit rationem, nam cum pensio detur pro alimentis, Romanus in consil. 388. & insipientium exercentis aliquod ministerium in Ecclesia, vel ordine Ecclesiastico, videtur inducenda æquitas, & decisio l. divorzio, ff. solutio matrimonii: sequuntur Molina de primogeniis, lib. 3. cap. 11. nu. 4. Joannes Gutierrez, canoniar. quæst. d. cap. 33. num. 34. Sed improbant Navarus in apologia, de redditibus, quæst. 2. monitum 16. Barbosa dict. 2. part. l. divorzio, num. 42. Et merito quidem, nam cum pensionarius non teneatur aliquod officium, sive ministerium exercere in Ecclesia, neque in eo militet onerum ratio, quæ in marito consideratur, non potest induci decisio dict. l. divorzio.

Quapropter, verior videtur Navarri sententia ubi supra, dict. monitum 16. Barbosa dict. n. 42. ad fin. & n. 43. Joannes Gutierrez dict. cap. 33. num. 35. D. Francisci Sarmient. in defensione libelli de redditibus, 2. quæst. monitum 16. qui asserunt, de stylo Curiarum, & in Rota observari, ut si dies pensionis cedat vivo pensionario, transmittatur pensio ad hæredes, sive tunc fructus Beneficii sint collecti, sive non: si verò moriatur, antequam dies solvendæ pensionis cedat, nihil hæredibus relinquat, nec etiam ratam pensionis transmittat: & prædictum stylium juris principis consonum esse, eruditè fundat Barbosa d. 2. part. l. divorzio, n. 43. inferens praxim, ut si pensionarius decedat ante diem S. Joannis Baptistæ, nihil ex pensione illius anni hæredibus relinquat: si verò decedat post prædium Festum, illam quidem dimidiam pensionis jam debitam transmittat ad hæredes. Sed si eodem anno decedat ante Festum Nativitatis, ex altera dimidia nihil relinquet hæredibus, ut stylus Curiarum observat, & latè probat Barbosa ubi supra.

Inter

18 Inter beneficiarium autem, & pensionarium, idcirco hoc capite diversum jus constitutum, quod inter eos diversa, longaque militet differentia ratio, tum quod pensionarius nullum jus habeat in Beneficio, neque in fructibus illius, sed omnia hæc pleno jure competunt beneficiario, cum onere tamen solvendi pensionem, ut latius probat Barbosa dict. 2. part. l. divorzio, num. 39. & 40. Tum etiam, quod inter beneficiarium, & pensionarium, nulla proportio prædicti oneris esse potest, cum ille maximo, hic nulli oneri astringatur, ut probavit Gigas de pensionibus, quæst. 30. & seqq. Navarus in cap. si quando, de consecratione, distinctione 1. notabili 7. n. 24. ad quæ si advertissent Covar. & sequaces, diversum jus inter eos constituere coacta ratione debuissent, ut ex dictis constat apertè.

CAPUT LXXX.

Fructus bonorum Majoratus pendentes, utrum sequenti successoris à die delatæ successionis præstandi sint, sicut proprietario mortuo usufructuario præstantur; an inter illum, & hæredes ultimi possessoris pro rata dividi debeant? ubi contraria sententia prævicantur, & Didaci de Covarruvias, Ludovici Molinæ, ac aliorum sententia noviter defensa, noviter etiam, atque eleganter his respondetur, quæ novissimè omnium Petrus de Barbosa, & Martinus Monter-à Cueva adnotarunt in contrarium.

SUMMARIUM.

- 1 Fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris, & novum successorem, esse pro rata dividendos, ex sententia Didaci de Covarruvias, Gregorii Lopez, Ludovici Molinæ, & aliorum quæ per totum caput asseverantur probatur per Authorem.
- 2 Et pro ea duplex fundamentum expenditur.
- 3 Navarri, & Barbosa solutiones non diluere vim superiorum rationum, noviter, atque eleganter consideratur ab Authore.
- 4 Tertium fundamentum opinionis præcedentis adducitur.
- 5 Et solutionem Barbosa præfatæ sententiæ non obstrare, ratione considerata per Authorem.
- 6 Fructus pendentes in solidum pertinere ad successorem Majoratus, neque in illis posse hæredes prætereundere jus ultra deductionem impensarum, ex sententia mulhorum, quæ displicet Authori.
- 7 Primum fundamentum præfatæ opinionis adducitur.
- 8 Et illi noviter responderetur per Authorem.
- 9 Secundum fundamentum ejusdem opinionis expenditur, & Ludovici Molinæ solutio probatur.
- 10 Contra solutionem Molinæ, Barbosa replicatio relata, & eidem noviter, & verè satisfactum per Authorem.
- 11 L. Herennius, ff. de usufructu, declaratur, ostenditurque, non posse ad majoratum successores adaptari cum Molinæ, contra Barbosam.
- 12 Præcipua ratio, quam ex d. l. Herennius, contra Molinam deduxit Barbosa, noviter & verè satisfactum ab Authore.
- 13 Author noviter, & verè respondet nonnullis fundamentis; quæ contra Molinam, Covarruviam & sequaces, Martinus Monter-à Cueva novissimè consideravit.
- 14 Rationi cuidam ab eodem contra Molinam adductæ, noviter, & verè satisfactum, & ibidem explicata l. quod si nulla, ff. de religiosis & sumptibus funerum.
- 15 Didaci de Covarruvias, Ludovici Molinæ, & sequacum Joan. del Castillo Quotid. Controv. Juris, Tom. I.

ciam opinionem probabiliorum, & æquiorum existimat Author, nec auferet ab ea recedere, si casus contingeret.

- 16 Martini Monter-à Cueva distinctionem, aut novissimam resolutionem in hac materia, Authori non placere, atque eà admitti, lites immortales suscitandas, & infinitas, difficillimisque probationibus viam aperiendam.
- 17 Fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris, & novum successorem, esse pro rata dividendos, sive Majoratus constitutus sit in contractu, sive in ultima voluntate, contra Barbosam.

Præcedentibus quæstionibus proximum est, inquire, utrum in possessore Majoratus fructibus adhuc pendentes decedente, idem jus, quod in usufructuario observare debeamus, sive regulis, & doctrinis in usufructuario traditis supra, cap. 177. per totum, jus ejus definire, & supra hoc eodem lib. cap. 5. longè majus & potentius jus, possessorem majoratus habere; quam usufructuarium probavimus: Nunc tamen quod præsens dubium in terminis decidatur, & vera hujus rei solutio tradatur, constituendum erit in primis in præfata quæstione Scriptores hujus Regni, & quidem maximi nominis Authores contrarios existere; nam in primis fructus bonorum Majoratus inter hæredes ultimi possessoris & novum successorem esse pro rata dividendos, licet constet veterem Majoratus possessorem pendentes fructus decessisse: censuerunt Covar. variar. resolutionum, lib. 1. cap. 15. n. 14. qui adjicit hanc quæstionem incidisse in Granateni Prætorio, & sic fuisse decisum, & judicatum Avendañus responsio 5. num. 6. ubi in id citat Socinum in consil. 42. in fine, lib. 2. Palacios Rubios in repetitione rubricæ, de donationibus inter, §. 62. n. 10. Gregorius Lopez in l. 26. tit. 11. part. 4. verbo, quantos menses in fine. Burgos de Paz in proemio legum Tauri, n. 74. vers. præterea & si in feudis. Ayora de partitionibus, 1. part. cap. 9. n. 6. Molina, qui constanter defendit, atque interdum sic responsum, atque etiam executum vidisse profiteatur de Hispano um primogeniis, lib. 3. cap. 11. ex nu. 11. usque ad n. 19. Joannes Gutierrez canonic. quæst. cap. 33. num. 31. Alvarad. de conjecturata mente defuncti, lib. 2. cap. 2. §. 1. n. 5. fol. 40. apertius lib. 4. cap. 1. num. 44. fol. 154. D. Spino, qui verba valde confusa, & intricata profert in speculo, gloss. 18. de melioratione, n. 111. Marcus Antonius Peregrinus de fidei commissis, art. 49. n. 101. Sarmient. de redditibus Ecclesiasticis, part. monitum 15. n. 2.

Horum fundamenta ad sequentia principaliter reduci debent. Primum deducitur ex æquitate, & decisione textus in l. divorzio, ff. solutio matrimonii, junctis his, quæ capitibus præcedentibus adnotavimus: Nam cum ea lex in oneribus mariti fundetur, ut fructus pro rata temporis soluto matrimonio dividendos statuat; idem etiam in proposito dicendum videtur, cum possessor Majoratus ex fructibus, ejusdem familiæ splendorem maximis impensis conservare, magnam aliquando familiam alere, cognato pauperes juvare, dotes fororibus, & alimenta fratribus pauperibus constituere, atque magna alia soleat onera sustinere, idcirco ad similitudinem mariti æquum est, ut ipse fructibus rerum Majoratus pro rata ejus temporis, quo onera primogenii sustinuit, frui debeat.

Secundum fundamentum in eo consistit, quia, ut advertit Molina loco relato supra, nisi modo prædicto fructuum divisio fieret, contingere posset unum, quod iniquissimum esset, nempe quod Majoratus possessor, qui per totum fere annum prædicta onera sustinuit, fructibus ejusdem anni omninò privaretur, ex eo quod mense Augusti mortuus fuerit, præsertim si eo anno, quo mortuus fuit, in ipso Majoratu successit, in qua specie nihil iniquius excogitari posset.

Nec diluunt vim superiorum rationum Costa tract. de successione Regni, pag. 148. alias 3. part. n. 15. ad finem. Barbosa in d. l. divorzio, 2. part. n. 5. & 6. Tum ex